

вѣкъ, и затова трѣбва да ви кажа, че и той е малко кривичъкъ въ тая работа. Кой знае, може би Пѣйо да не е ималъ вчера много хлѣбъ, може майка му вчера да не е месила, а може и да е забравилъ да нахрани храненичето си! Ето защо азъ съмъ намислилъ да изправа погрѣшката си и да утѣша Пѣя, колкото ми позволяватъ силитѣ. Нека Пѣйо да не плаче и да не жали, че съмъ му заклалъ пиленцето, защото азъ ще да му харижа нѣщо по-добро: азъ ще да му харижа жълтата мисирка, дето я купихъ отъ циганката за трийсетъ пари и за две кожи; оная мисирка, ако помните, за която се карахме съ Стефлека, че ужка циганката я била откраднала отъ него. И така, азъ днеска харизвамъ тая мисирка на Пѣя, но харизвамъ му я, ако я той храни като попъ“.

Когато хаджи Генчо свършва своята проповѣдь, то поплѣсква момченцето по образитѣ, потупва го по главата и казва му: „Цѣлувай ржка и благодари ме, че на мѣсто пиле, ти добивашъ цѣла мисирка“.

Момченцето цѣлува щедрата дѣсница на хаджи Генча; а хаджи Генчо се обръща къмъ ученицитѣ си, вика имъ: „четете бре!“ А после излазя изъ училището, припка къмъ огнището и залавя се пакъ за лъжицата.

